

Phần 52

Corrie McAfee nhìn những quân bài trong tay và thở dài khi cô nhớ xem con nào đi với con nào. chị bỏ cuộc, tuyệt vọng nhìn Peggy ở bên kia bàn, ngậm gửi lời khẩn cầu.

Hai người đã có một buổi tối vui vẻ cùng nhau, và sau bữa tối họ quyết định chơi bài pinooc. Đã nhiều năm rồi Corrie không chơi, vì thế kỹ năng đánh bài của chị giảm hẳn, và thật không may Roy lại chơi hết mình. Peggy rất sẵn lòng cùng chị làm thành một cặp, mặc dù Corrie biết bạn mình không thích chơi chút nào. Vì thế nên Peggy cũng không thấy hứng thú nữa.

“Em xướng bài đi?”. Roy ăn một chiếc bánh quy trong lúc nghiên cứu các quân bài. Chồng Corrie và Bob Beldon đã ra ngoài sau ba ván bài đầu tiên và ăn mừng chiến thắng.

“Các anh đã lần lượt chiến thắng rồi còn gì”, Corrie nói. “Em nghĩ em và Peggy nên nghỉ một chút”.

“Đang chơi hay mà”, Bob phản đối.

“Em sẽ làm một ít bóng ngô”, Corrie nói, hi vọng bóng ngô sẽ giúp hai người đàn ông ngừng chơi.

“Thôi được thôi được Roy lâu bâu, không giấu vẻ thất vọng. Đôi lúc anh rất thích là người thắng cuộc trong các trò chơi.

Peggy theo Corrie vào bếp và dựa vào quầy rượu trong lúc Corrie bật bếp nổ bóng. Chị lấy một thìa bơ trong tủ lạnh và cắt một khoanh vuông khá to cho chảy tan trong lò vi sóng. “Ăn bóng ngô mà không có bơ thì mất ngon”, Corrie giải thích. Trong khi chiếc máy tạo ra những tiếng nổ huyên náo quen thuộc, Corrie bước đến quầy rượu cùng bạn.

“Mình vẫn không thể tin nổi...”. Peggy không nói hết câu.

“Cậu vẫn sốc về chuyện của Hannah phải không?”.

Peggy gật đầu. “Chưa một giây một phút nào mình nghi ngờ con bé chính là kẻ giết người”.

“Cậu đã vào tù thăm con bé chưa?”.

Peggy lắc đầu. “Con bé từ chối gặp bất kỳ ai, kể cả mình”.

Chắc hẳn Peggy rất đau lòng, Corrie nghĩ trong lúc trút bóng ngô vào chiếc bát to và tưới bơ lên.

“Đầu tuần mình đã nói chuyện với Troy Davis, anh ấy bảo Hannah đã đồng ý nhờ một luật sư bào chữa. Một khi các thủ tục pháp lý được giải quyết, con bé sẽ được chuyển về nhà tù nữ ở Purdy”.

“Mình chỉ có thể hình dung chuyện này khó khăn với cậu như thế nào”, Corrie nói đầy thông cảm. Trong suốt thời gian qua, Peggy ngày càng thân thiết hơn với Hannah. Chắc chắn Peggy rất kinh hoàng khi biết cô gái trẻ chính là người gây ra cái chết của cha mình. Hơn thế, nó còn làm Peggy vô cùng đau buồn nữa. Peggy không hình dung được tương lai của cô bé sẽ ra sao? Giới chức trách ở California đã được thông báo về vụ việc. Họ đang tiến hành bắt giữ người bạn tiếp tay cho Hannah trong việc phá hoại xe của người cha và giúp cô bé mua thuốc. Tờ lệnh dẫn độ sẽ sớm được thực thi với Hannah. Nếu mọi việc diễn ra không suôn sẻ, cô bé sẽ phải đứng trước toà án ở bang California quê nhà.

“Mình rất tiếc”, Corrie khẽ nói, chạm vào tay bạn.

“Mình biết. Mình cũng rất tiếc. Con bé đã tự huỷ hoại tương lai của nó”. Peggy cúi xuống một lúc lâu rồi mới ngẩng lên. “Điều mình muốn biết, là Roy và Cảnh sát trưởng đã phát hiện ra sự thật này từ khi nào”. Corrie cũng không biết chắc chắn nên chị khó có thể trả lời, chị nhún vai. “Mình không thể trả lời. Mặc dù bọn mình làm chung văn phòng, nhưng chồng mình hầu như luôn giữ bí mật với mình. Đôi khi mình thậm chí còn không biết anh ấy nghĩ gì trong đầu nữa. Mình chỉ có thể nói với cậu rằng chồng mình và Troy đã rất nhiều lần bàn đến vụ việc này. Nhưng họ trao đổi những gì thì mình chịu.”

Vẻ đau khổ hiện trên nét mặt Peggy, dường như chị đang hồi tưởng lại lúc Hannah bị bắt giữ.

“Mình đoán Roy và Cảnh sát trưởng đã cùng bàn bạc và đi đến một kết luận giống nhau”, Corrie nói.

“Em lại đang nói về anh và cái đầu thông minh của anh đấy à?”. Roy hỏi khi bước vào bếp, theo sau anh là Bob.

“Rõ ràng bọn anh chơi giỏi hơn cánh phụ nữ nên bọn em đã phải thừa nhận thất bại”, Bob nói một cách tự mãn.

“Bọn anh vừa bật một đĩa DVD”, Roy xúc một thìa đầy bỏng ngô phết bơ. “Không gì thích hợp hơn là vừa ăn bỏng ngô vừa xem phim”.

Bob ngáp. “Chẳng biết có nên không. Đến giờ mắt tôi díp lại rồi”.

“Em cũng vậy”, Peggy miễn cưỡng nói. Cô quay sang Corrie.

“Bữa tối tuyệt lắm. Một bữa tối bên ngoài là thứ em và anh Bob cần để giải phóng đầu óc khỏi những điều phiền muộn”.

“Chúng tôi rất vui”, Roy nói. Anh quàng tay ôm eo Corrie rồi cùng tiến bạn ra cửa. Khi Corrie giúp lấy họ áo khoác để ở ngoài hành lang, Roy lịch sự cầm chiếc áo khoác của Peggy và đưa cho chị.

“Nhìn kia”, Peggy nói khi cửa vừa mở ra. “Có ai đó gửi quà cho hai người”.

Một giỏ quả đẹp mắt đặt trên hiên nhà. Chiếc giỏ chất đầy táo, cam, chuối, nho và vô số lạc cùng sôcôla bọc trong giấy bóng kính xenlôphan kèm theo một chiếc nơ tết hình con bướm rất to.

“Ai gửi cho chúng ta thế nhỉ?”. Corrie hỏi đầy ngạc nhiên và hài lòng, nhưng khi chị cúi xuống nhặt chiếc giỏ lên, Roy ngăn chị lại.

“Câu hỏi quan trọng hơn cả là ai đã đặt nó ở đây trong khi không hề nhấn chuông hay gọi điện thoại?”. Anh đưa tay ra ngăn Corrie nhắc chiếc giỏ lên. “Cứ để nó đấy”, anh cau mày.

Corrie nhìn chồng chằm chằm. “Anh có nghĩ chính là người đã gửi cho chúng ta những tấm bưu thiếp kia không?”, giọng chị trầm xuống.

“Anh không biết”.

“Hình như có một tấm thiếp trên giỏ quà”, Peggy nói.

Trước khi Roy kịp ngăn lại, Peggy đã nhắc tấm thiếp ra khỏi giỏ. Corrie chớp mắt, phập phồng lo sợ nó sẽ phát nổ, nhưng may mắn là nó không nổ. Chị thở dài nhẹ nhõm khi không có chuyện gì xảy ra.

“Có thể là món quà Lễ Tạ ơn sớm”, Peggy đưa tấm thiếp cho Roy. “Chúng ta về thôi”.

Bob gật đầu. Sau một lượt cảm ơn, chào tạm biệt nữa, họ tiến về phía chiếc xe đang đậu.

“Chúng ta mở quà đi anh”. Vợ chồng Bob chưa ra khỏi cửa, Corrie đã nôn nóng giục chồng.

“Từ từ đã”, Roy lầm bầm. Anh vào nhà, Corrie đi theo sau. Roy kiểm tra chiếc phong bì. Nó được gửi tới nhà McAfee ở số 50 đường Harbor, vậy thì giỏ quả đã được chuyển đến đúng chỗ, người gửi không hề bị nhầm lẫn. Roy giơ chiếc phong bì nhỏ lên trước ánh đèn rồi xé ra.

“Thư viết gì vậy anh?”. Corrie hỏi gấp. Chị không muốn Roy giấu mình bất cứ điều gì. Roy đã giấu chị chuyện những tấm thiếp. May mà tình cờ chị đã phát hiện ra.

Roy đọc lướt lá thư rồi đưa cho cô.

TÔI KHÔNG CÓ ÁC Ý VỚI ANH. TÔI CHỈ MUỐN ANH SUY NGHĨ VỀ NHỮNG VIỆC MÌNH ĐÃ, LÀM ANH KHÔNG CÓ MỘT CHÚT HỐI TIẾC NÀO SAO?

Corrie nhanh chóng đọc lời nhắn và nhìn chồng bằng ánh mắt sợ hãi. “Thế nghĩa là sao?”, chị hỏi.

Roy lắc đầu. “Anh không biết. Anh đoán chúng ta sẽ phải chờ đến lời nhắn tiếp theo”.

Anh vòng tay ôm eo Corrie. Hiện anh chưa thể tìm ra câu trả lời, nhưng rồi sẽ sớm tìm ra thôi. Anh đã từng phá rất nhiều vụ án, và nhất định sẽ đưa ra ánh sáng vụ việc bí ẩn này.

Cho dù đó là kẻ nào, thì đây cũng là chuyện cá nhân. Việc gửi giỏ quả tới số 50 đường Harbor đã phá vỡ nguyên tắc của gia đình anh là không mang công việc về nhà. Anh sẽ phải tóm cổ kẻ giấu mặt này.

Bản năng mách bảo Roy rằng anh và Corrie sẽ không bị đe dọa đến tính mạng. Nhưng nó cũng có thể gây ra cho họ những tổn hại, những mối hiểm nguy khác. Roy sẽ không để bất cứ ai đe dọa đến cuộc sống của mình và Corrie, anh cũng sẽ không tha thứ cho kẻ nào xâm phạm tới ngôi nhà tuyệt vời trên vịnh Cedar này của họ.

HẾT TẬP 4